

nostrum manet, optarim editis prius strenuitatis nostræ documentis, uterq; in alterius conspectu, & eodem temporis momento mortem ut oppetamus illustrem summa animi æquitate. Interim peruelim scire, si quando forte tibi scribere huiusmodi uacabit, ad equestrem ne pugnam an pedestrem potius te compares: ut & ego quoq; tecum Tyrociniū eodem genere faciam. æque enim (ut spero) natura ad utrunq; me genus accommodauit. Ioannes Baptista Sanga has literas me scribente, uisendi causa ad me uenit: istinc rediens, ut aiebat. Is à me contendit, ut te uerbis suis salutarem, à quo multa comitate adiutum se esse nō obscure ferebat. Quod ei me facturum ideo recepi, q̄ quantum ex congressu primore & breui colloquio conijcere potui, doctus est & honestus. Velim uti Paceum tuum meumq; uerbis meis salutes, ad quem per Legatos & per Beraldum scripsi. Vale mi Oxymore, μάλλον δὲ μωρόσοφει, καὶ ἐντυχῶν διατέλει. Parisijs, postridie natalis diuę Deis paræ. M. quingentesimo. XVIII.

GVLIELMVS BVDAEVS THO
MAE LINACRO S.

Redditę sunt mihi literæ tuæ pridie nonas Iulias beneuolentiæ atq; humanitatis plenæ, ab eo qui mihi annulos tuos obtulerat, iuene sane docto, atq; indolem ingenuā præ se ferente. Quibus (ut opinor) literis impræsentiarum respondissem, nisi iam ocreatus eas uiatoriæq; indutus accepissem, mox equum admissurus. Siquidem ab earum lectione tanta sum hilaritate perusufusus, ægre ut mihi temperarim, quin stili officio certare tecum protinus contenderem. tametsi uidebam effusam à te tam pleno pectore, nec inani manu gratiam, ut eam

æquiparare, quæuis ambitiosa & enixa rescribendi contem-
 ptione desperarem. Nam quod ad antidora pertinet, hono-
 ri munificentia tua cedere nunc necesse est: ut utar uer-
 bo Maroniano. Cum igitur domum rediissem, nihil anti-
 quius habui quàm ut epistolæ tuæ rescriberem. Id demum
 autem molestum fuit, quod epistolæ tuæ gratiæ cessurum
 etiam me uidebam: qua in re à nemine uinci æquo animo
 patior: duntaxat quod ad officij uices exhibendas perti-
 net. Verum ex literis tuis intellexi, magnopere te anxium
 esse de rependenda mihi beneuolentia & obsequio: cum
 ob librum de Assè à me tibi donatum, tum cum tu hic eras
 in Reginae Mariæ comitatu, tum uero ob impensam à me
 operam in recognitione lucubrationis te nuper operis. Hic
 etsi perdere in te gratiam uerum fatendo periclitor,
 cedere tamen conscientie cogor: cui nunc ipsi ita par esse
 potui, ut ueritatis confessionem à me non expresserit, cum
 id quidem tulit ratio ingenuæ probitatis. Erras mi Linac-
 cer, erras inquam, si tu donum illud gratuitum fuisse pu-
 tas, librumque meum te tulisse ob salutem datam uicissim
 & acceptam: cum primum in sermonem uenimus unam (etiã
 si congressum primum, & appellandi benignitatem ea in
 te agnouit, quæ amicitiam cuiusuis boni uiri promereri ci-
 tra obsequium ullum possint) hac mercede patrocinium
 tuum lucubrationibus meis tacita stipulatione surdaque
 paciscebar: hoc munusculo auctoritatis tuæ suffragium pi-
 gnerari mihi uidebar: uel liber ipse meus potius in fidem
 tuam uerbis meis se conferre. Magnopere enim pertine-
 re ad libri à me elaborati indicaturam existimabam, si tan-
 tam ei aduocationem in Britannia emereret, clarissima iam
 prouincia elegantium quoque literarum nomine. Proinde
 si iam eum librum acceptum, liberalitati meæ ac gratiæ
 tuæ tulisti, per me licet in aliam quamuis paginam tabu-
 larum tuarum ut transcribas: non quod munerum reposcitor

uideri non uerear, sed quod te admonitum officij tui ue-
 lim, quacq; lege acceperis munus id, meminisse. At enim
 librum de Sanitate tuenda à te uersum ut legerem, & tibi
 quoquo modo obsequerem, nec laboris nec temporis rati-
 onem habui: quasi uero in hoc tibi operam potius q̄ mihi
 ac literis dederim, aut id tibi tempus gratuitum donarim,
 in quo quantum ipse proficerim, me nuncq; poenitebit. Qz
 si quid fortasse interim uidi, quod tu in pprio, ut fit, ope-
 re non animaduertes (id quod uix mihi persuadeo, qui
 te tam circūspectum interpretem, tamq; exactum, *καὶ πάν-
 τη πάντως ἀπικριβωμένον* uideam) non tam id sanè mihi obse-
 quiosa lectionis intentio (rursus em̄ ab eadem simplicita-
 te ingenij uerū tibi fatebor) q̄ æmula quædā cōtentiuncu-
 la indicauit: ne tu mihi scilicet undiq; perplaceres, cui tot
 in proprijs scriptis incōmode dicta absurdaq; uident̄. Mi-
 hi adeo quū ea ex interuallo recenserem, quæ in libro tuo
 adnotauerā, calumniā planè olere, atq; etiā sycophanticā
 obseruationē uidebant̄, ut nōnūq; suppuderet manu esse
 mea adnotata: q̄q; ea adnotamenta dici non possunt, quæ
 priuatim in charta una mea perscripsi. Arrogantiæ enim
 plenum fuisset aliquid me libro tuo ascribere, ut citra pro-
 uocationē iudicatū, Criticūq; iuris usurpatio. Ea demum
 quæ uel immutanda, uel illustrāda ducebam, seorsum mi-
 hi ac tuo procuratori excerpsti. Siquidem ne operam tibi
 strenuam nauasse non uiderer, temere quædam & perpe-
 ram adnotari oportuit: cum alia non occurrerent insigni-
 ora, quo tibi fidem facerem impensū à me laboris. Verum
 ò te felicem, cui olim contigerit Italicam illam doctrinam
 auribus etiā nedū oculis haurire. Id quod cū animaduere-
 to, infelicis sortis meæ reminiscor. Quo fit, ut cū tuus iste
 stilus odorē illū redoleat germanæ atq; exoticæ doctrinæ:
 in meo uernacula quædam cōpositio, nec castigata me of-
 fendit: quæ ferulam nō resipit: nedum stomacho tuo atq;

primæ classis hominum satisfacere posse me sperem. Επέδωκε
 κέ μοι τούς δακτυλίους ὁ νεανίσκος ὁ σὸς εἶθ' ὑπκρέτης, εἶτε μαθητῆς
 εἶτ' ἀμφοτέρω, ἀργυρείους μὲν δυοῖν δέοντας εἰκοσίμ, ἓνα δὲ πρὸς
 τούτοις χρυσόν, ὧν δὴ τούς πλείους ἤδη ταῖς τῆν ἑλίων καὶ σύγγενων
 διενεμάμην γυναιξί. Πρῶτος τε μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐρμυσάμενος
 ἢ μὲν ἀλεξικάκτος εἶναι, καὶ νῆ Δία ἐσυκοφάντος γε δήγματος. τὸς
 τοὺς ρίνων δεξάμενος πῶν δεξιότηκα δὴ πῶν σαυ ἀπεδεχόμενος, τῷ ἐγ
 γυνῶντος μὲν πῶν ἑλίαν πῶν σὴρ ἐμοί. ἐγνων μὲν δὲ δὴ πῶν ἐμῆρι
 ὄτω τῷ δώρω, ὥσπερ ἂν ἐνεχύρω, ἐσομένης βεβαίας φθί πύσεως
 ἐχεγγύω. ἐγὼ μὲν δὴ ταύτας τὰς σωθήκας ἄσμενος ἀρ σωθείμην
 εἶσοι καταθύμιοι εἶσι, ἐφῶ τε ἡμᾶς εἰς τυπιὸν ἀλλήλοισ ἑίλους εἶναι.
 πῶς γ' οὐ. ὅς γε πάλαι τὰς ριαύτας ἑλίαν ἐμνήσθον. ἀλλ' ὅπως
 ἀτεχνῶς τε καὶ ἀγαθῆ πύσε τῶν δὲ τῆρ ὁμολογίαν ποιήσεις. ἐπεὶ τῷ
 πῶν ἐπισολύσθ' ἀντί τῷ γραμματεῖσ τῷ ἐλέγξοντος τὸ γεγεννημε
 νόρ διαφυλάξω. σὺ ἡ ἑὰρ ὀλιγώρως διακείη πρὸς τὸ τὰ τ' ἑλίαν ἀσκῆν
 δεξιῶς καὶ καθηκόντως, ἰδίμ μὲν ἔξων τὸν βυδαῖον ἐγκληματικόν τε
 ἑίλον καὶ ἑλαίον, εἰ ἐ μὴ δικανικόν, μὴ ἡ πάνυ δεινὸν εἶπεν ὅπως
 οὐ πάλιν ἑλοπρεπῶς τὸ καθῆκον θραπέυσης. οὐ γὰρ ἀρκῆν ἡ γούμας
 τοὺς τοιούτους ἑίλους ἐνοοικῶς ἔχην πρὸς ἀλλήλους, ἢν μὴ καὶ τὸ νενο
 μισμῶν τῆ ἑλίαν ἀπνέμωσι συχνῶς ἀντεπισέλλοντες. ἀλλ' ὡ φθί
 εὐκθείας φθί ἐμῆς. οὐ γὰρ φθάνω ταῦτα γράφω, καὶ τῷ ἰππέα φασί εἰς
 πεδίον προκαλῶμαι. ὅς γε λίνακρον τ' πολυμαθῆ, ἐν ἡ Δία δεινάς
 ρόρ ἕνα, εἰς ἀκρον τ' παιδείας φθί διγλώττου ἀφιγμῶν, εἰς ἀγῶνα τ' σ
 τονί προξύνω, ἐμὲ δὴθερ τῷ ἡμίμαθῆ, μᾶλλον ἡ δὲρ κακομαθῆ, αὐτίκα
 δὴ μάλα ῥαδίως καταγωνιούμενον. ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι. ἐρασμένισ
 ζω μὲν γὰρ ταῖς τῆν σοφῶν ἐπισολαῖς. χαίρω δὲ ταύτας ἀνὴ γρά
 φωρ, καὶ εἶδῶ πολλῶν τούτων ἡτῶν ὧρ. Εἰδῶσο ἄνερ λογιώτατε, καὶ
 διατέλῃ τοῖς καλλίσοις ἐμῶν ἑλοπνῶν, καὶ πρῶτος δάσοις τῆν συγγραμ
 μάτωρ. καὶ μέμνησο φθί ἑλίαν τ' ἐμῶν. οὕτως ὄναμο τ' ἑλοπονῆ
 μάτωρ. τ' τε προλαβόντων, καὶ τῆν μετὰ ταῦτα ἐκδοθησομῶν σοι.
 Equidem præclare mecum actum esse puto: quod pauco
 rum dierum operam, aut horarum potius, tam feliciter oc
 cuparim legendo illo tuo libro, qui iam iam ex officina exi
 turus est

turus est magna tua gloria : quē suauius ipsum legissem
& attētius, nisi inter multarum rerum curas ea mihi pro-
uincia obuenisset, identidem interpellantes lectionis in-
tentionisq; tenorem. Iam enim alterum annū multa mi-
hi negocia domesticæ curæ facessunt : ut succisiuos tantū
dies & dierum etiam ipsorum horas literis impertiam,
nonnihil utiq; hebescente ingenio crassiorum rerum atq;
etiam à literis abhorrentium animaduersione. Quæ eo
mihi grauior est & nocentior, quo insolentior id facio.
Quippe qui retroacta ætate, quantum per ualeitudinem li-
cuit, nihil penè rei familiaris procurationi dederim : nul-
lasq; partes patrifamilias, nisi intra cubiculū geniale, obi-
re solitus sim. Vale rursus. Parisijs. VI. Idus Iulias.

THOMAS LINACRVS MEDICVS GV
lielmo Budæo uiro undecunq; doctissi-
mo, nobilissimoq; S. P. D.

Vm tua in me doctissime Budæe præsertim
immerentem officia reputo, incertus agor
gratulandum ne mihi fortunæ meæ magis
sit, an contra de ea querendum. Ita me ma-
gnitudine eorum, si recte æstimētur, reddis
incipitem. Cum enim uel benignitatem tu-
am æstimo, qua me primum elegantissimo, doctissimoq;
opere tuo ultro donasti : uel candorem ac generositatem
animi, quo laudes meas (sicuti arbitror omnium soles) si-
ne inuidia nutris ac foues : non parum mihi gratulari de-
bere fortunæ meæ uideor, quæ te talem mihi amicum cō-
siliarit. Nam nostras certe laudes quid tu aliud q; nutris
ac foues? qui quod officere his posset, nihil herere in luctu-
bratiunculis meis sordidum immūdum'ue finis: nec dum
id efficias, uel temporis ullius iacturæ, uel labori parcis.